

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 24 Ἰουνίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 76

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΙΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σιλβα. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ. — ΚΟΜΗΣΣΑ
ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισδούργ. —

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΡΑΓΩΙΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασιλείσσης τῆς Ρωμανίας.

Ἐκάθηντο πλησίον θάμνων ρόδων, παρα-
τηροῦντες ἀλλήλους διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀ-
φθαλμοῦ μετὰ πλήρους γαλήνης καὶ σείοντες
ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰς μικρὰς αὐτῶν κε-
φαλὰς μετὰ τινος δοκησισοφου ἐμφάσεως.

— Ναί, ἔλεγε πρὸς τὴν νέαν, καὶ ἡ μάμ-
μη μου, ἥτις εἶναι εἰς θέσιν κάλλιον παντὸς
ἄλλου νὰ γνωρίζῃ, ἐπαναλαμβάνει κατ' ἐ-
ξοκολούθησιν, ὅτι τὸ καθήκον τοῦ υἱοῦ μοὶ
ἐπιβάλλει νὰ προσεύχωμαι πάντοτε καὶ πάν-
τοτε ὑπὲρ τῆς μητρός μου, ἵν' ἀποφύγῃ τὰς
ποινάς τῆς Κολάσεως, αἵτινες ἀπειλοῦσιν αὐ-
τὴν διὰ τὰ φοβερά ἁμαρτήματα, τὰ ὅποια
ἐπραξεν.

— Ἐν ὀλίγοις, ὦ Ράλφε, θέλουσι νὰ ἀ-
φιερωθῇς εἰς τὸν μοναχικὸν βίον, δὲν εἶναι ἄ-
ληθές;... Ἦξεύρεις ὅτι εἶναι χρεῖεν, ἀλλὰ
λίαν χρεῖεν νὰ σὲ ἴδῃ τις ἐνδοδυμένον τὰ τοῦ
ιερέως!... Φαντάσθητι ὅποιας ἐσθράς θὰ ἔ-
χωμεν κατὰ τὴν χειροτονίαν σου· φανταζο-
μαι ἤδη ὅτι φορῶ ὠραῖον λευκὸν ἐνδύμα, δι-
ὅτι ἡ μήτηρ μου ἐκοῦσα ἄκουσα θὰ μοὶ κα-
τασκευάσῃ τὸ τοιοῦτον, ὑποσχεθεῖσά μοι ὅτι
θὰ ψάλλω μετὰ τῶν ἄλλων κορασιῶν ἐν χορῷ.

— Ἐ, εἴ! πόσον σπεύδεις, Ἐδίττη!...
ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰ
τοῦ γάμου σχέδιά μας...

— Τοῦτο βεβαίως δὲν εἶναι εὐχάριστον...
ποσῶς εὐχάριστον... ἀλλὰ τέλος ἐὰν θὰ γί-
νῃς ἱερός, τότε καὶ ἐγὼ θὰ ἐπιμείνω παρὰ
τῇ μητρὶ μου, ὅπως μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ γίνω
μοναχὴ!...

— ὦ, τί ὅσαι ἀναθυμιάσεις... καὶ εἰς
ἐμὲ σχεδὸν ἐπῆλθον κακαὶ ἰδέαι, ἀνεφώνησε
κόρη τις ὑπερπηδῶσα τὸν διαχωρίζοντα αὐ-

τὴν ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῆς φραγμόν.

— Δὲν πρέπει νὰ ἐκλάβης τοῦτο ὡς παι-
διάν, Βέρθα, διότι ἐν ἡ μάμμη θελήσῃ νὰ
ἀσπασθῇ τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον, ἡ ἐπιθυ-
μία τῆς εἶναι ὅπως καὶ σὺ γίνῃς μοναχὴ.

— Αὐτὸ μοὶ ἔλλειπεν! ἤθελεν εἶναι πράγ-
ματι ἐπαγωγὸν νὰ διέλθῃ τις τὸν βίον του
σηπόμενος ἐν μέσῳ τεσσάρων τοίχων, ἔχων
πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἐσπέ-
ρας θὰ προσευχῇται καὶ ὅλον τὸν βίον θὰ
διέλθῃ προσευχόμενος... Ἀ, δὲν εἶμαι τόσῳ
ἀνόητος, ἐξ ἄλλου τὰ γόνατά μου δὲν κλί-
νουσι λίαν εὐκόλως, ἡ δὲ φωνή μου δὲν ἔχει
τόσην διάθεσιν νὰ ψάλλῃ τὰ μονότονα καὶ
ἀτελείωτα ἐκεῖνα θρησκευτικὰ νανουρίσματα
... ἀλλὰ παρατηρήσατε τὴν χρυσαλλίδα
ἐκείνην, ἥτις ἵπταται ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος
εἰσπνέουσα τὰ ἀρώματα αὐτῶν; τοιαύτη τις
λοιπὸν εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου — θέλω νὰ πα-
ρέλθω ἐν εὐθυμίᾳ, ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἐν ἐλα-
φρότητι πᾶν ὅ,τι ἐλκυστικὸν καὶ χαρίεν...
διψῶ ἡδονῆς...

— ὦ! ὅποια ταπειναὶ ἰδέαι, εἶπεν ἡ
Ἐδίττη πρὸς τὴν φίλην της, κινουσα τὴν
κεφαλὴν καὶ ἀποδοκιμάζουσα, μὴ παρατη-
ρήσασα δὲ ὅτι ἡ κίνησις ἐκείνη ἔφερεν ἀτα-
ξίαν εἰς τοὺς ὠραίους ξανθοὺς πλοκαμους τῆς
κεφαλῆς της.

Ὁ Ράλφος τὴν παρετήρει ἀτενῶς, ψιθυ-
ρίσας ὡς νὰ ὠμίλει πρὸς ἐαυτόν:

— Πόσον εἶναι εὐχαρὶς!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὰ χεῖλη τῆς Βέρ-
θας συνεπτύχθησαν ἐλαφρῶς καὶ ἀπέκυψε
θυμῶδως ἀπὸ τοὺς θάμνους ἀνθος λευκῆς ἀ-
κάνθης, ἀλλὰ μόλις ἐπειράθη νὰ ὀσφρανθῇ
αὐτό, τὸ κατέρριπεν ἀνακράξασα:

— ὦ! πόσον δυσῶδες εἶναι!

— Τὸ ταλαίπωρον! εἶπεν ἡ Ἐδίττη, ἀ-
ναλαμβάνουσα τὸ ἀνθος μετὰ αἰσθήματος
λανθανούσης συμπαιθείας, καὶ τοποθετοῦσα
αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους της.

Καὶ ἡ μὲν φωνὴ τῆς Ἐδίττης ἦτο κα-
θαρά καὶ ἡχέεσσα, ἡ δὲ τῆς Βέρθας βαθεῖα
καὶ ἐκφραστικὴ. Ὁ Ράλφος ὠμίλει μετὰ
τοῦ αὐτοῦ ἁρμονικοῦ τόνου, μεθ' οὗ ἐφείλκυε
τὴν συμπάθειαν τῶν κυριῶν, ψάλλων ἐν χο-
ρῷ τὰς Κυριακάς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἡ Βέρθα εἶχε κα-
τακλιθῇ ἐπὶ τῆς χλόης ἐκρίζονουσα μικρὰ
φυτὰ, ἐνῷ ἐπρόσεχεν ἀφ' ἐτέρου νὰ φονεύῃ
τὰς μελίσσας ἐκεῖνας, αἵτινες κακῇ τύχῃ ἤ-
θελον προσεγγίσει τὰς χεῖράς της.

— Ἀ! τώρα ἐννοῶ, εἶπεν ἡ κόρη, διατί
αἱ μέλισσαι ἔχουσι κέντρο!...

— Ἀς μάθωμεν τὴν ἀνακάλυψιν ταύ-
την, προσέθηκεν ἡ Ἐδίττη.

— Ἀν δὲν εἶχον τὰ ἀμυντικὰ ταῦτα ὀ-
πλα, τὰ λοιπὰ ἔντομα ἤθελον κατατρῶγει
αὐτάς, πρὶν ἔτι ἀπεθέσῃσι τὸ μέλι ἐν τῇ
κυψέλῃ.

— Πάντοτε ἡ κεφαλὴ σου τοιαύτας
ιδέας ἀνακυκᾷ... ἐὰν ἤκουεν ἡ μάμμη, βε-
βαίως ἤθελε θυμῶσει...

— Δὲν ὑπάρχει φόβος, ποτὲ δὲν θέλει μὲ
ἐπιπλήξῃ, ἔπραξα καὶ θὰ πράξω πάντοτε
ὅ,τι μὲ εὐαρεστεῖ πλειότερον... Ἐξ ἄλλου, ἡ
μάμμη μου τόσον πολὺ μὲ ἀγαπᾷ... λέγει
ὅτι ὁμοιάζω πρὸς αὐτὴν οὕσαν νέαν, καὶ σύ-
ρεται οὕτω ἀπὸ ἐμὲ τόσον εὐχαρίστως...
ἀλλ' εἰπέ μοι πόθεν εἶναι ἡ μάμμη;...

— Ἀπὸ τὴν Προβηγκίαν...

— Ναί, ναί, τώρα ἐνθυμῶμαι... χθὲς
ἔτι μὲ ἐδίδαξεν ἄσφακτιον, ὅπερ ὁ πατήρ μου
ἐσυνείθιζε νὰ ᾄδῃ... Τί ἁμαρτία, Ράλφε,
ἡ μάμμη νὰ μὴ σε βλέπῃ εὐνοϊκῶς — πι-
στεύω ὅτι τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὴν μεγά-
λην ὁμοιότητα, ἣν ἔχεις πρὸς τὴν μητέρα...

— Καὶ δικτὶ ἡ τσαούτη ἀπέχθεια, τί
ἔπραξεν ἡ μήτηρ σου; — ἠρώτησεν ἡ Ἐ-
δίττη, ἀνοιξάσα τοὺς ὀφθαλμούς της μετ'
ἐκπλήξεως.

— 'Εγὼ ἐπακριβῶς δὲν το γνωρίζω... ὁ πετραύλισεν ὁ 'Ράλφος ἐρυθρίων.

— 'Εγὼ, ναί, τὸ γνωρίζω... ἀπήντησεν ἡ Βέρθα... ἀλλὰ σιωπῇ, ἀγαπητῇ μοι...

— "Ἄν εἶσαι λοιπὸν πεπεισμένη διὰ τὰ τῆς μητρὸς σου σφάλματα, ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ ἀσπασθῇς τὸν μοναχικὸν βίον — οὕτω ἤθελες ἔχει τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα, ὅτι ἐλαφρύνεις τὰς ὁδύναις της...

— "Ὡ σπανία καὶ ἀφελὴς ἰδέα!... ἀλλ' ἐρωτῶ εἰς τί ἤθελε χρησιμεύσει τὸ Καθαρτήριο, ἐὰν ἐθυσιάζεις τὴν νεότητά του, ἵνα ἐξαγνίσῃ τὰς παρεκτροπὰς τῶν γονέων;

— Δὲν ἔχεις καρδίαν! εἶπεν ὁ 'Ράλφος μετ' ἀγανακτήσεως... Ἡ ἀδελφὴ ὕψωσε τοὺς ὤμους μετὰ νωχελείας καὶ ἀδιαφορίας.

— Ἡ ὥρα παρήλθε, προσέθηκεν ὁ 'Ράλφος, καλὸν εἶναι νὰ ἐπιστρέψωμεν οἴκαδε.

Ἐπροχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς βραδείας, διερχόμενοι διὰ τῶν καινάνδρων τῶν σχηματιζομένων ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τῆς μικρᾶς πόλεως, γραφικωτάτης οὖσης ὡς ἐκ τῶν ἀρχαίων οἰκοδομῶν μὲ τὰς ἐξεχούσας ὑδροχόας, αἵτινες διεκόπτοντο ὑπὸ ξυλίνων τοιοῦτων ἰδιορρυθμῶν καὶ κομφῶν — οἱ τρεῖς νέοι ὠδεύον μετὰ σοβαρότητος ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας των. Ἡ σοβαρότης αὕτη ἐξηγεῖτο ἐκ τῶν ἰδεῶν, αἵτινες κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κτεῖχον τὰς νεαρὰς αὐτῶν κεφαλὰς· ὁ 'Ράλφος ἐφαντάζετο ἥδη ὅτι ἦτο ἱερεὺς. — Ἡ Ἐδίττη ἠσθάνετο ἐν αὐτῇ τὴν κλίσει πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον, ἡ δὲ Βέρθα προπορευομένη σιωπηλῶς ἐφαντάζετο ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι μετὰ τινος ἔτη θὰ ἐκάθητο ἐπὶ πλουσίου φορείου ὑποβασταζομένου ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν της, ἐν ὁλοσηρικαῖς ἐνδύμασιν, ἀπαστράπτουσα ἐκ τῶν ὠραιότερων καὶ πολυτιμότερων κοσμημάτων,

Πλησίον τῆς οἰκίας ἀπήντησαν τὴν μάμμη, ἣτις ἐπέστρεφε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. — Ἡ φυσιογνωμία τῆς γραίας κυρίως παρουσίαζε μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὴν τῆς ἀνεψίας της, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐνῷ οἱ χαρακτῆρες τῆς κόρης διέγραφον τὸ μειδίαμα καὶ τὴν ῥοδόχρουν ἀνθρωπότητα τῆς νεότητος, οἱ τῆς πρώτης ἄνευ τῆς γοητείας ταύτης ἐφαίνοντο σκυθρωποί, ψυχροί, ἀπαθεῖς καὶ κατεχόμενοι ὑπὸ τηλικαύτης σκληρότητος, ὥστε πάντοτε ἄλλον πλησιάζοντα αὐτὴν νὰ ἀπωθῶσιν, ἐκτὸς τῆς Βέρθας, ἣν ἡ μάμμη ὑπερηγάπα, καὶ τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθηματὰ της πολὺ πλείοτερον κατεδῆλουν τὴν διαφορὰν ἐκείνων τῶν πρὸς τὸν 'Ράλφον, πρὸς ὃν οὐδέποτε ἀπέτεινε λέξιν ἀγάπης ἢ εὐνοίας.

— 'Ελθε μετὰ τῶν ἀνεψίων μου, εἶπε πρὸς τὴν Ἐδίττην, ἵνα ἀποχαιρετήσῃς τὸν 'Ράλφον, ἀναχωροῦντα αὐρίον διὰ τὸ Μοναστήριον τοῦ Ρ... εἰς ὃ θέλει ὑποβληθῇ εἰς τὴν θρησκευτικὴν δοκιμασίαν παρὰ τῶν ἀγίων Πατέρων...

Ἡ αἰφνιδια αὕτη ἀναχώρησις μετέβαλεν ἀποτόμως τὸν τρόπον τοῦ ζῆν εἰς τοὺς ζήσαντας μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης σχεδὸν πάντοτε ὁμοῦ.

[Ἔπεται συνέχεια.]

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένοι.

[Συνέχεια]

Μετὰ μικρὰν σιγὴν ἐπανελάβε :

— Ὁ κ. Μορέλ, πνεῦμα λεπτὸν καὶ ὑπερόχον, εἶχε δίκαιον, ὅταν σὰς συνεβούλευε νὰ προσφύγετε εἰς τὴν γενναιότητα τῆς μαρκησίας· ἡγνῶει ὅμως, καθὰ φαίνεται, τὴν μνησικακίαν τῆς γυναικὸς ταύτης, μνησικακίαν μὴ ὑποχωροῦσαν εἰς οὐδεμίαν παράκλησιν. Ποῦ εἶναι ἡ κόρη σας;

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μὲ περιμένει· δὲν ἤθελον νὰ ἐκθέσω καὶ αὐτὴν εἰς τὸ αἴσχος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγὼ πρὸς χάριν της ἐξέτιθην. Δυστυχῆς παιδίον! Τί νὰ τῇ εἶπω! Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόση ἀπελπισία!

— Τί λέγετε!

— Θὰ ἐπιμείνω παρὰ τῷ μαρκησίῳ δὲ Ροζενδάλ· ἔχω ἐπιρροὴν τινὰ εἰς τὸ πνεῦμά του καὶ θὰ ἀποπειραθῶ, ἴσως κατορθώσω τῇ μεσιτείᾳ του ν' ἀνακαλέσῃ ἡ μαρκησία τὴν ἀπόφασίν της. Τί θὰ στοιχίσῃ εἰς αὐτόν, νὰ ἐξασφαλίσῃ ποσὸν τι διὰ τὸ μέλλον σας; θὰ τὸν ἴδω.

— "ὦ! πόσον καλὸς εἶσθε!

— Μοῦ εἶναι τόσῳ εὐκολόν! εἶπε μετριοφρόνως ὁ κ. Σεραφεῖμ.

Ἦτο ἀληθές! μόνον δὲ ἦτο βέβαιόν ὅτι ἡ καλωσύνη του οὐδὲν θὰ ὠφέλει.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε :

— Τώρα θὰ σὰς ὁσῶ μίαν συμβουλὴν. Ἀποβάλλετε τὰς ὑπονοίας σας ὡς πρὸς τὸν θάνατον τοῦ κ. δ' Ἀρτάν. Ἐδῶθεν οὐδεὶς κίνδυνος· τὸ γραφεῖον τοῦτο εἶναι ἐξομολογητήριον! Ἀλλ' ἀντὶς ἐπαναλάβετε, θὰ βλάψωσι τὰ συμφέροντά σας· ἡ μαρκησία εἶναι ἀνεπίληπτος, ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας, καὶ δὲν σὰς κρύπτω ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ἐν Παρισίοις ἦτο ὑπὲρ αὐτῆς καὶ κατὰ τοῦ συζύγου της, ὃν κατηγόρου ὡς ἐλαφρόν καὶ ἐκλύτων ἡθῶν, προτιμῶντα τὸν εὐκόλον βίον τῶν ἀποικίων, ἀπὸ τὴν ἀληθῇ καὶ εἰλικρινῇ ἀφοσίωσιν γυναικὸς διακεκριμένης.

Ἡ Μερσεδὲς ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλ' ὁ ἔντιμος κ. Σεραφεῖμ τὴν διέκοψε.

— Σὰς ὁμιλῶ περὶ τῆς κοινῆς γνώμης, ἣν πρέπει νὰ λαβετε ὑπ' ὄψιν, ἀδιάφορον ἂν αὕτη δὲν εἶναι ἀληθής· τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ τὴν ἔχομεν ὑπὲρ ἡμῶν· ἐξ ἄλλου μέρους, αἱ τραγικαὶ σκηναί, τὰς ὁποίας διηγείσθε, δὲν θὰ πιστευθῶσι, καὶ θὰ προξενήσωσι θλιβεράν αἰσθησιν αἱ ἀπαιτήσεις σας, αἱ εἰς αὐτὰς στηριζόμεναι. Ἄλλως τε εἰς Παρισίους τὰ δράματα δὲν ὠφελοῦσι πλέον. Καύσατε τὴν ὀθῆν μαρτυρίαν τοῦ μαρκησίου, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς θὰ πιστεύσῃ! Τί διάβολον! τίς ἤθελε συλλογισθῇ τοιοῦτόν τι ἀπὸ τόσῳ μακράν! καὶ ἐπικλουμένη τοιαύσα κινδυνεύετε νὰ ἐκληφθῇτε τυχοδιώκτρια! Τί λέγετε καὶ σεῖς;

— Φεῦ! ἐψιθύρισε ἡ Μερσεδὲς κατὰ-πληκτος ἐκ τῶν τοιοῦτων συμπερασμάτων.

— Ἄν θέλετε νὰ συμβουλευθῇτε τοὺς ἐξοχωτέρους νομικοὺς καὶ ἔχετε ἀνάγκην συστάσεων, θὰ σὰς ὁσῶ τοιαύτας. Δυστυχῶς καὶ αἱ ἐξοχώτερες αὐταὶ οὐδὲν θὰ δυνήθωσι νὰ μεταβάλλωσι, ἀπὸ τὸ παληόχαρτον αὐτό, τὸ ὁποῖον βεβαίως ὁ βαρόνος θὰ γνωρίζῃ καλῶς!

Καὶ ἐπέθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἀκαθάρτου βιβλίου τοῦ ἐπὶ τοῦ γραφείου του κειμένου.

— Ὁ κώδηξ, παιδί μου, ὁ κώδηξ, εἰς αὐτὸν ἔπρεπε νὰ νείοι τοῦ κόσμου νὰ μανθάνωσι τὰ πρῶτα τῶν γράμματα. Ἀλλὰ προτιμοῦν τὰς διασκεδάσεις! Ἀλήθεια μίαν συμβουλὴν ἀκόμη. Ἄν ἔχῃς πίστιν εἰς ἐμέ, ἐπᾶνελθε εἰς Ἀθῆναι καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν πατρίδα σου, καὶ ἄφες εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα νὰ διεξαγάγω τὰς διαπραγματεύσεις, ὅπως ἐγὼ γνωρίζω. Ἐὰν δὲν θέλῃς, ζήτησον ἐμπειρόν τινα δικηγόρον καὶ ἐνέργησον. Δυστυχῶς οὐναμαὶ νὰ σοὶ προείπω, ὅτι οὐδὲν θὰ ὠφελθῇς ἐκ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ.

Ἡ Μερσεδὲς ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὡς ὁ ἔνδοχος τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του.

Οὕτως, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ!

Ἀφοῦ εἶχε ζήσει ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη τὸν βίον τῶν πλουσίων Κρεσλῶν, ἐν πολυτελείᾳ ἀγνώστῳ ἐν Εὐρώπῃ, ἐπανεπίπτεν ἐν τῇ ἀβύσσῳ τῆς πενίας καὶ τῶν στερήσεων, αἵτινες θὰ τὴν ἠνάγκαζον νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸν δουλικὸν βίον, τῆς πρώτης νεότητός της.

Μόλις διετῆρε ἀρκετὴν ἐτοιμότητα πνεύματος, ὅπως ἀποχαιρετήσῃ δι' ἀκαταλήπτων τινῶν λέξεων τὸν κ. Σεραφεῖμ, ὅστις εἶχεν ἐγερθῇ, δεικνύων οὕτω εἰς τὴν πελάτιδα αὐτοῦ ὅτι ἡ ἀκρόασις ἐτελείωσεν.

Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου οὗτος ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

— Μὴ ἀπελπίζεσθε, τῇ εἶπε, διότι τοῦτο μὲ λυπεῖ πολὺ. Ἐπρωτίμων μᾶλλον νὰ μὴ εἶχον μάθει τὰς ἀτυχίας σας! Ἐὰν σὰς συνεβούλευσα νὰ προσέχητε, τὸ ἔπραξα διὰ νὰ σὰς προσφυλάξω.

Καὶ τῇ ἐδίδε μυρίας χονδροειδεῖς ὑποσχέσεις.

Θὰ ἔβλεπε τὴν μαρκησίαν, θὰ τῇ ὠμίλει, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐξερεθίζηται αὕτη, ἣτο καλὸν νὰ μακρυνθῇ ὅπως τῇ ἀποδείξῃ ὅτι παρηγῆτο τῆς πάλης καὶ ὅτι ὑπετάσσετο καὶ κατέληξεν εἰς τὸ νὰ τῇ συστήσῃ ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Ἀθῆναι καὶ ἐκεῖ νὰ περιμένῃ εἰδήσεις του.

Ἐκείνη συνεφώνησε καὶ συμμορφουμένη μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ πανούργου ὑποκριτοῦ ὑπεσχέθη νὰ ὑπακούσῃ.

Καὶ τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ;

Ἄλλως τε ἡγνῶει κακῶς πᾶν ὅ,τι τῇ εἶλεγε· τὰ ὅσα αὐτῆς ἐβόμβουν, ὡς εἰ ὁμᾶς μελισσῶν περιίπτατο περὶ αὐτά, τὸ κρᾶνιον αὐτῆς ἐπάλλετο καὶ ἠσθάνετο κάλλιστα ὅτι ἂν ἔμενεν ἐπὶ πλέον εἰς τὸ γραφεῖον ἐκεῖνο, ἐνθα ὁ ἀὴρ τῷ ἔλειπε, θὰ ἐπιπτεν ἀσφυκτικῇ.

Μόνῃ ἡ εἰκὼν τῆς θυγατρὸς της διεγράφετο ἐνώπιον αὐτῆς καθαρὰ καὶ λάμπουσα, ἐνῷ πάντα τὰ περὶ αὐτὴν ἦσαν σκοτεινά.

Κατερχομένη τὴν κλίμακα, εἰς ἣν ὁ κύ-